

Truman Capote

Tiffany'de Kahvaltı

Türkçesi: Meral Alakuş

Roman

Geçmişte yaşadığım semtler ve evler beni hep kendilerine çeker. Örneğin, East Seventies’de cephesi kırmızı tuğlayla kaplı bir apartman vardır. Savaşın ilk yıllarında New York’ta oturduğum ilk daire bu apartmandaydı. Tek odalı dairem, tavan arasına uygun eşyalarla döşenmişti; kanepeler ve kabarık minderli iskemleler, sıcak yaz günlerindeki tren yolculuklarını hatırlatan kırmızı renkli, kaşınıtı veren kadife bir kumaşla kaplıydı. Duvarlar alçıydı, sarımsı bir tütün rengine boyanmıştı. Her yerde, banyoda bile, yıllar içinde kahverengi çizgilerle lekelenmiş kalın sütunlar vardı. Dairenin tek penceresi yangın merdivenine bakıyordu. Tüm bu özelliklerine rağmen, cebimdeki anahtara her dokunduğumda ruhum coşkuyla dolardı. Kasvetli bir havası vardı kuşkusuz, fakat yine de orası benim ilk evimdi. Kitaplarım oradaydı, uçlarının açılmasını bekleyen bir kavanoz dolusu kalem ve hayal ettiğim gibi bir yazar olmak için gerekli gördüğüm her şey oradaydı.

O günlerde, Holly Golightly üzerine bir şeyler yazmak hiç aklıma gelmemişti. Şimdi bile gelmezdi

ama Joe Bell ile yaptığım bir konuşma, onunla ilgili bütün anılarımı yeniden canlandırdı.

Holly Golightly, kırmızı tuğla binadaki kiracılardan biriydi, benimkinin tam altındaki dairede oturuyordu. Joe Bell'e gelince, o da Lexington Avenue'nün köşesindeki barı işletmekteydi, hâlâ da bu işe devam ediyor. Hem Holly hem de ben, günde altı yedi kez buraya giderdik. Her zaman içki içmeye değil, kimi zaman da telefon etmeye. Savaş yıllarında eve telefon bağlatmak çok güçtü. Üstelik Joe Bell başkalarına gelen telefonlara cevap verip mesajları almakta çok başarılıydı; Holly için hiç de küçümsemeyecek bir iyilikti bu, çünkü ona pek çok mesaj bırakılırdı.

Bütün bunlar çok uzun bir zaman önce yaşandı; Joe Bell'i görmeyeli yıllar geçmişti, ta ki geçen haftaya kadar. Arada bir haberleşmiştik, o semtten geçerken de Joe'nun barına uğradığım olmuştu. Aslında Joe ile ben hiçbir zaman çok yakın arkadaş olmamıştık ama önemli bir ortak özelliğimiz vardı: İkimiz de Holly'nin arkadaşydık. Joe Bell geçinmesi zor bir insandır, kendisi bunu bekârlığına ve midesinin sık sık bozulmasına bağlar. Onu tanıyan herkes Joe ile sohbet etmenin çok güç olduğunu söyler. Eğer Joe'nun saplantılarını siz de benimsemiyorsanız onunla konuşmanız mümkün değildir. Bu saplantılardan biri, Holly Golightly'dir. Ötekiler

ise şunlardır: buz hokeyi, av köpekleri, *Our Gal Sunday* (on beş yıldır dinlediği bir radyo piyesi), Gilbert ve Sullivan —bunlardan birinin, hangisi olduğunu hatırlamıyorum ama, akrabası olduğunu iddia eder.

Geçen Salı akşamüstü, telefon çalıp da, “Ben Joe Bell,” diyen sesini duyduğumda konuşmanın Holly’yle ilgili olacağını kestirmiştim. Joe bunu açıkça dile getirmedi. Yalnızca “Hemen buraya gelebilir misin? Çok önemli!” dedi. Boğuk sesinde bir heyecan tınısı vardı.

Şiddetli bir Ekim yağmurunun altında taksiye bindim; yolda, Holly’nin orada olabileceğini, onu yeniden görebileceğimi bile düşündüm.

İçeride bar sahibinden başka kimse yoktu. Joe Bell’in barı, Lexington Avenue’deki öteki barlarla karşılaştırıldığında sessizdir. Burada ne televizyon ne de neon ışıkları vardır. İki eski ayna caddenin görüntüsünü yansıtır. Barın arkasındaki duvarda göze çarpan oyuk, her zaman taze çiçeklerle dolu bir vazoya ev sahipliği yapar, etrafı da ünlü hokey oyuncularının fotoğraflarıyla çevrilidir. Joe Bell, vazodaki çiçekleri bir ev hanımı titizliğiyle düzenler. O gün içeriye girdiğimde de tam olarak bunu yapıyordu.

Vazoya bir kılıç çiçeği yerleştirirken, “Tabii,” diye söylendi, “tabii, seni buraya ne diyeceğini duymak için çağırdım. Tuhaf bir şey. Çok tuhaf bir şey oldu.”

“Holly’den haber mi aldın?”

Sanki ne cevap vereceğini bilemiyormuş gibi çiçeklerden birinin yaprağını okşamaya başladı. Joe’nun biçimli kafasını kalın telli, beyaz saçlar süsler; kemikli ve eğri yüzü, ondan daha uzun boylu birine daha çok yakıştırdı. Sürekli güneşin altındaymış gibi koyu bir ten rengi vardı. Yüzü kızardı. “Doğrusunu istersen, kendisinden haber aldım diyemem. Demek istiyorum ki, bilmiyorum. İşte bu yüzden senin ne diyeceğini merak ediyorum. Bir dakika dur da, sana bir içki hazırlayayım. Yeni bir şey. Bunun adı Beyaz Melek,” diyerek yarım ölçek votka ve yarım ölçek cini vermut eklemeyen karıştırdı. Ben içkimi yudumlarken Joe Bell de elindeki nane şekerini emerek ayakta duruyor, kafasında bana söyleyeceklerini kuruyordu. Sonra, “Bay I.Y. Yunioshi diye birini hatırlıyor musun? Japon adam vardı ya, onu hatırlıyor musun?” dedi.

Bay Yunioshi’yi çok iyi hatırlayarak, “Kaliforniya’dan gelen adam,” dedim. Bay Yunioshi, sinema dergilerinden birinde fotoğrafçıdır; onunla tanıştığımda, kırmızı tuğla binanın en üst katında oturuyordu.

“Kafamı karıştırıp durma, tek sormak istediğim, bu dediğim adamı tanıyor musun? Tamam! Dün gece vals yapa yapa buraya gelen kimdi dersin? Bizim Bay Yunioshi’nin ta kendisi. Neredeyse iki yıl-

dır görmemiştim onu. Bil bakalım bu iki yıl boyunca neredeymiş?”

“Afrika’da.”

Joe Bell nane şekerini emmeyi bıraktı, gözleri küçüldü. “Sen nereden biliyorsun bunu?”

“Winchell’de okudum.” Gerçekten de okumuřtum.

Kasayı düğmesine basarak açtı, içinden kahverengi bir zarf çıkardı. “Peki öyleyse, Winchell’de bunu da gördün mü, söyle bakalım.”

Zarfın içinde, birbirinin hemen hemen aynı olan, fakat değişik açılardan çekilmiş üç fotoğraf vardı. Patiskadan dikilmiş bir etek giymiş, ince uzun bir zenci, yüzünde utangaç fakat gururlu bir gülümsemeyele, elindeki tuhaf tahta heykeli gösteriyordu: Oyma işi uzun bir baş, bir kız başı; saçları ipek gibi parlak ve genç bir erkeğinki kadar kısa, boyna doğru incelen yüzündeki parlak gözleriyse çok iri ve çekik, geniş ve abartılı çizilmiş ağızı palyaçoların büyük ağızlarını andırıyor. İlk bakışta bu, çok ilkel bir tahta oyma işine benziyordu ama daha dikkatli bakınca hiç de öyle değildi. Bu heykel, Holly Golightly’nin tıpatıp bir kopyasıydı. Hareket etmeyen, siyah bir şey ona ne denli benzeyebilirse.

Joe benim şaşkınlığımdan duyduğu hoşnutluk içinde, “şimdi buna ne diyorsun?” dedi.

“Ona benziyor.”